

Arrest

nr. 123 380 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE loco advocaat A. BOTTELIER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Teheran afkomstig te zijn. U bent een Fars van etnische origine. De laatste tien jaar voor uw vertrek woonde u in de stad Karaj. Uw oudste zoon S. E. F. (...) (O.V. 4.929.192) vroeg een eerste maal asiel aan op 29 maart 2000. In het kader van de tweede asielaanvraag van uw zoon F. (...) werd op 27 juli 2006 een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen. U reisde samen met uw echtgenoot S. E. F. (...) (O.V. 6.572.011) twee of drie maal legaal van Iran naar België om uw zoon en uw kleinkinderen te bezoeken. Tijdens het laatste bezoek in 2009 keerde u niet terug na het verstrijken van uw visum. Op 20 november 2012 meldde uw jongste zoon S. E. A. (...), zijn partner en hun kind zich bij de Belgische asielinstanties en dienden een asielaanvraag in. Op 17 mei 2013 nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in het kader van de asielaanvraag van uw zoon A. (...) en zijn

gezinsleden. Op 10 september meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u de autoriteiten vrees vanwege de politieke activiteiten van uw zoon F. (...) en omdat uw jongste zoon A. (...) zich bekeerd heeft tot het Christendom. Bijkomend stelt u dat de gezondheidstoestand van uw echtgenoot verslechterd is en dat u hoopt dat hij hier behandeld kan worden. Ten slotte verklaart u in België bij uw kinderen te willen verblijven. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: de identiteitsdocumenten, paspoorten en nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenoot; de twee rijbewijzen van uw echtgenoot, twee medische attesten een kopie van het verslag van een medisch onderzoek betreffende uw echtgenoot. Na het gehoor op het CGVS maakte uw advocaat nog een bijkomend medisch attest met betrekking tot uw echtgenoot over.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart Iran in 2009 te hebben verlaten om uw oudste zoon en uw kleinkinderen in België te komen bezoeken en dat u dit reeds twee- of driemaal gedaan had, telkens met een visum. U stelt dat u geen problemen ondervond bij zowel uw vertrek als later bij uw binnenkomst in Iran. U verklaart uitdrukkelijk dat de Iraanse autoriteiten niet moeilijk deden en dat ze u nooit lastig gevallen hebben (cgvs p.3).

Inzake uw verklaringen dat u de Iraanse autoriteiten vreest in geval van terugkeer naar uw land van herkomst vanwege de politieke activiteiten van uw zoon F. (...) (vragenlijst cgvs p.2 en cgvs p.5) dient te worden vastgesteld dat u het Belgisch grondgebied binnengekomen bent op 14 november 2009, aanvankelijk vanwege een familiebezoek aan uw in 2006 als vluchteling erkende zoon en dat u pas op 10 september 2013, bijna vier jaar later, een asielaanvraag indiende. De door u aangehaalde reden voor deze laattijdige aanvraag, dat u een aanvraag tot medische regularisatie had ingediend, maar dat men later uw verblijfsvergunning introk en dat u dacht dat het beter was om toch asiel aan te vragen omdat u niet illegaal in België wilt verblijven (cgvs p.6) vermag geenszins een dergelijke manifeste laattijdigheid te rechtvaardigen. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij of zij zich meteen na aankomst in het land van asiel tot de bevoegde autoriteiten wendt en een vraag tot bescherming indient. Een dergelijke laattijdigheid is uitermate nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnt danig de ernst van de door u beweerde vrees. Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt u verklaarde ongeveer twee- of driemaal op bezoek te zijn geweest in België bij uw zoon (de stempel in uw paspoort dateert van 2008) en dat u nooit problemen kende bij terugkeer naar Iran.

Wat betreft uw verklaring dat u ook de Iraanse autoriteiten vreest vanwege de bekering van uw jongste zoon A. (...) tot het Christendom (cgvs p.5) dient eveneens vastgesteld te worden dat uw zoon A. (...) zich reeds op 20 november 2012 meldde bij de Belgische asielinstanties en een asielaanvraag indiende. In het kader van deze asielaanvraag nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor uw zoon A. (...) en zijn gezinsleden op 17 mei 2013. U wachtte daarna nog bijna vier maanden alvorens u een asielaanvraag indiende. Opnieuw dient vastgesteld te worden dat de door u hiervoor reeds aangehaalde reden een dergelijke manifeste laattijdigheid niet kan rechtvaardigen en de door u voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 september 2013, meer dan tien maanden na de aankomst van uw zoon in België en meer dan vier maanden nadat het CGVS een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus nam in het kader van zijn asielaanvraag, geen enkele melding maakte van een vrees ten aanzien van uw land van herkomst omwille van de bekering van uw zoon. U stelde enkel dat uw oudste zoon F. (...) nog steeds politiek actief is in België en dat uw leven in gevaar kan zijn in geval van terugkeer naar Iran omwille van zijn activiteiten (vragenlijst cgvs p.2). Uw echtgenoot verwees tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer wel naar de problemen van zijn beide zonen maar stelt hierover niet veel te weten (vragenlijst cgvs echtgenoot, p.1).

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het CGVS betreffende mogelijke problemen in geval van terugkeer naar Iran omwille van de bekering van uw jongste zoon en zijn familie niet overtuigen. Betreffende het tijdstip van de bekering van uw zoon A. (...) verklaart u dat u niet weet wanneer hij bekeerd is, maar dat hij zich in België heeft laten dopen. U vult nog aan dat zijn echtgenote zich waarschijnlijk reeds bekeerde in Iran. Gezien de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van bekeringen tot het Christendom, waarnaar u zelf tijdens het gehoor verwijst (cgvs p. 5 en 6), is het opmerkelijk dat u bijzonder vage verklaringen aflegt betreffende het tijdstip van bekering van uw zoon en uw schoondochter. Uw echtgenoot verklaarde tijdens zijn gehoor voor het CGVS bovendien dat hij er zeker van is dat uw zoon reeds in Iran bekeerd was

(cgvs echtgenoot, p.5). Gevraagd of u denkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering van uw zoon werpt u de bijzonder hypothetische stelling op dat de Iraniërs die hier in België aanwezig waren bij de doop van uw zoon en alles filmden misschien wel voor de regering werkten (cgvs p.5). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u denkt dat de Iraanse autoriteiten u zouden viseren omwille van de bekering van uw zoon stelt u dit niet te weten en vult u aan, zonder dat dit een antwoord op de gestelde vraag is, dat u ook geen familieleden meer heeft in Iran. Of u als moeder van een bekeerling ook vervolging zou riskeren stelt u niet te weten, waarbij u aanvult dat in Iran niets te voorspellen valt (cgvs p.6). Van iemand die verklaart voor zijn leven te vrezen in geval van terugkeer naar zijn of haar land van herkomst en omwille van deze problemen asiel aanvraagt in een derde land mag worden verwacht dat hij of zij op de hoogte is van de precieze omstandigheden die aan de basis liggen van de voorgehouden vrees en de daaruit volgende consequenties in geval van terugkeer duidelijk kan omschrijven. Uit uw verklaring die u voor de laattijdigheid van uw asielaanvraag geeft tijdens het gehoor, dat u een regularisatieaanvraag op medische gronden had ingediend maar dat deze werd geweigerd, waarna u bedacht dat het toch beter zou zijn om een asielaanvraag in te dienen omdat u niet illegaal in het land wenst te verblijven, blijkt evenmin een vrees in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

Wat betreft de bewering van uw advocaat tijdens het gehoor op het CGVS dat u problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Iran vanwege uw langdurig verblijf in België (cgvs p. 7) dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u louter door uw handelswijze in België (een aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen welke werd geweigerd en uw daaruit voortvloeiende illegale verblijf en asielaanvraag) een situatie heeft gecreëerd waardoor er in geval van terugkeer naar Iran een risico op vervolging zou ontstaan zijn in uw hoofde. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u Iran wel degelijk legaal hebt verlaten met de toestemming van uw autoriteiten. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat eveneens dat in geval van vrijwillige terugkeer met bijvoorbeeld IOM er geen problemen vastgesteld werden in de afgelopen jaren.

Aangaande uw verklaring dat de gezondheidstoestand van uw echtgenoot in België verslechterd is en dat u hoopt dat hij hier behandeld kan worden en uw verklaring dat u hoopt hier in België bij uw familie te kunnen blijven dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. Wat betreft uw vraag met uw familie in België herenigd te blijven dient u aandacht gevestigd te worden op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De identiteitsdocumenten, paspoorten en nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenoot en de twee rijbewijzen van uw echtgenoot betreffen uw identiteit en hebben geen betrekking op uw asielrelaas. De drie medische attesten en de kopie van het verslag van een medisch onderzoek van uw echtgenoot en het na het gehoor op het CGVS door uw advocaat nog overgemaakte medisch attest over uw echtgenoot werpt geen ander licht op bovenstaande bevinding dat de door u aangehaalde medische problemen van uw echtgenoot geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een vergevorderde leeftijd heeft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich als een eerste middel aandient, beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst en dat zij en haar echtgenoot er ongetwijfeld ernstige problemen zullen ondervinden. Zij wijst erop dat familieleden van personen die al een tijd in het buitenland verblijven, die asiel hebben aangevraagd en die erkend zijn als vluchteling, in Iran het voorwerp zullen uitmaken van "sippenhaff", de illegale praktijk waarbij familieleden van gezochte personen in gijzeling worden genomen teneinde te bewerkstelligen dat de gezochte personen zich melden bij de betreffende instanties. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het "Algemeen Ambtsbericht Iran" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken van 27 augustus 2012 (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij vindt dat de praktijk van "sippenhaff" onvoldoende werd onderzocht door verwerende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat in het door verzoekende partij bijgebrachte ambtsbericht onder meer het volgende te lezen staat: "Familieleden van personen van wie duidelijk is geworden dat zij asiel hebben aangevraagd of van personen die achterblijven in het buitenland dat zij bezochten als lid van een officiële Iraanse delegatie (handel, sport) kunnen in Iran te maken krijgen met intimidatie van de zijde van de autoriteiten. De positie van de betreffende persoon ((politieke) activiteiten, bekendheid) speelt hierbij een belangrijke rol." Uit deze informatie blijkt dat het inderdaad mogelijk is dat verzoekende partij en haar echtgenoot in Iran het slachtoffer zouden kunnen worden van intimidatiepraktijken door de Iraanse autoriteiten. Echter, in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij Iran in 2009 heeft verlaten om haar oudste zoon, die reeds asiel aanvraag in België op 29 maart 2000 en als vluchteling werd erkend op 27 juli 2006, en haar kleinkinderen te komen bezoeken

en dat zij daarvoor reeds twee à drie keer op bezoek was geweest, en dit telkens met een visum. Verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat zij verschillende keren haar land van herkomst op legale wijze met toestemming van haar autoriteiten heeft verlaten om haar zoon te komen bezoeken in België, zelfs nadat hij werd erkend als vluchteling omwille van zijn politieke activiteiten. Zij verklaart hierbij uitdrukkelijk dat de Iraanse autoriteiten niet moeilijk deden en dat ze haar nooit hebben lastiggevallen, zo blijkt uit de bestreden beslissing. Daarnaast motiveert verwerende partij nog dat verzoekende partij pas op 10 september 2013, bijna vier jaar later na haar aankomst in België – en meer dan zeven jaar nadat haar oudste zoon in België als vluchteling werd erkend – een asielaanvraag indiende en dat zij geen geldige verklaring kan geven voor deze uiterst laattijdige asielaanvraag. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen melding maakte van het feit dat zij tevens een vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst omwille van de bekering van haar jongste zoon en dat zij bovendien erg vage verklaringen heeft afgelegd over diens bekering en over het risico dat zij hierdoor zelf zou lopen in Iran, hetgeen niet te rijmen valt met haar beweerde vrees voor vervolging. Tot slot stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij louter vanwege haar langdurig verblijf in België en haar handelwijze (medische regularisatie/asiel aanvragen) een situatie heeft gecreëerd waardoor er in geval van terugkeer naar Iran een risico op vervolging zou zijn ontstaan in haren hoofde. Verwerende partij voegt hier nog aan toe dat verzoekende partij haar land op legale wijze heeft verlaten en dat uit de informatie waarover zij beschikt niet kan worden afgeleid dat er zich in geval van vrijwillige terugkeer problemen voordoen met de Iraanse autoriteiten.

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat zij zonder enige problemen en met toestemming van haar autoriteiten verschillende keren haar land heeft kunnen verlaten op het moment dat haar oudste zoon reeds in België verbleef en zelfs wanneer hem door de Belgische asielinstanties de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoekende partij heeft eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat zij tijdens de periodes dat zij in Iran verbleef geen problemen heeft gekend met haar autoriteiten omwille van haar oudste zoon. Zij kan evenmin aantonen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst problemen riskeert te ondervinden met haar autoriteiten omwille van de bekering van haar jongste zoon, noch dat zij problemen zal ondervinden omwille van haar verblijf in België en het feit dat zij hier een medische regularisatieaanvraag en een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat zij bij terugkeer naar Iran (als familielid van een in het buitenland verblijvende en aldaar als vluchteling erkende persoon) het slachtoffer zal worden van intimidatiepraktijken door de autoriteiten. Bovendien heeft verwerende partij haar beslissing op omstandige wijze gemotiveerd, zodat in geen geval kan worden aangenomen dat verwerende partij haar beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van de Iraanse autoriteiten onvoldoende heeft onderzocht.

2.2.4.1. Verzoekende partij bevestigt dat zij geen problemen ondervond bij het vertrekken uit en terugkeren naar Iran ingevolge de bezoeken die zij bracht aan familieleden in België. Bij het laatste bezoek in 2009 verkeerde zij en haar echtgenoot echter in de onmogelijkheid om terug te keren naar Iran omwille van de ernstige gezondheidstoestand van haar echtgenoot. Zij legt uit dan diens toestand hen belette om eerder een asielaanvraag in te dienen. Haar echtgenoot verkeerde immers niet in de mogelijkheid om zich te verplaatsen naar Brussel.

Verder verklaart verzoekende partij dat haar echte vrees pas is ontstaan nadat haar tweede zoon A. erkend werd als vluchteling wegens zijn bekering tot het christendom. Na een termijn van 30 dagen, ten vroegste op 17 juni 2013, is deze beslissing definitief geworden. Daarna pas hebben zij en haar echtgenoot, van zodra dit voor hen mogelijk was, op 10 september 2013, slechts enkele maanden na deze definitieve beslissing, een asielaanvraag ingediend.

Verzoekende partij besluit dat haar asielaanvraag (en die van haar echtgenoot) dan ook niet als laattijdig kan (kunnen) worden beschouwd.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De vaststelling dat verzoekende partij pas ongeveer vier jaar nadat zij in België is aangekomen – en dit terwijl haar oudste zoon reeds in maart 2000 asiel had aangevraagd in België omwille van zijn politieke activiteiten en hij in juli 2006 als vluchteling werd erkend – een asielaanvraag heeft ingediend, ondermijnt op fundamentele wijze haar beweerde nood aan bescherming.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekende partij als reden voor haar laattijdige asielaanvraag opgeeft dat zij een aanvraag tot medische regularisatie had ingediend, maar dat men later haar verblijfsvergunning introk en dat zij dacht dat het beter was om dan toch asiel aan te vragen omdat zij niet illegaal in België wou verblijven. Deze uitleg strookt niet met de in het verzoekschrift weergegeven argumenten dat haar “echte vrees” pas zou zijn ontstaan nadat haar tweede zoon in mei 2013 als vluchteling werd erkend omwille van zijn bekering tot het christendom en dat zij niet eerder asiel kon aanvragen omdat de gezondheidstoestand van haar echtgenoot niet toeliet dat hij naar Brussel zou komen om een asielaanvraag in te dienen, waarbij de Raad dan nog eens opmerkt dat beide verklaringen onderling ook al moeilijk met elkaar te rijmen vallen. Het *post factum* opwerpen van deze verklaringen overtuigt dan ook niet. Bovendien dient te worden vastgesteld dat deze verklaringen op zich evenmin als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij pas vier jaar na haar aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend. Zo merkt de Raad ten eerste op dat het feit dat haar echtgenoot in een slechte gezondheidstoestand verkeerde, hoe dan ook geen excuus vormt voor het feit dat verzoekende partij – die er dan wel in slaagde om eerder een medische regularisatieaanvraag in te dienen – eveneens zou hebben nagelaten om haar vraag tot internationale bescherming zo snel mogelijk na haar aankomst in België in te dienen. Ten tweede is de Raad van oordeel dat de uitleg dat haar “echte vrees” pas zou zijn ontstaan nadat ook haar jongste zoon in België werd erkend als vluchteling omwille van zijn bekering tot het christendom, niet ernstig is. Zoals eerder werd opgemerkt, heeft verzoekende partij ten tijde van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept over dit asielmotief en zij legde op het Commissariaat-generaal dan ook nog eens uiterst vage verklaringen af over deze bekering en de eventuele risico's die zij hierdoor zou lopen wanneer zij zou terugkeren naar Iran.

2.2.5.1. Wat betreft de vage verklaringen en het feit dat zij aanvankelijk de bekering van haar tweede zoon niet had vermeld tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar hoge leeftijd en de hoge leeftijd van haar echtgenoot. Zij wijst erop dat hun raadsman een medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot moeite heeft om zich alles te herinneren en nauwkeurig te vertellen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat zij eveneens een vrees voor vervolging koestert omdat haar jongste zoon omwille van zijn bekering tot het christendom werd erkend als vluchteling, terwijl haar echtgenoot dit dan wel heeft vermeld. Het bijbrengen van een medisch attest waaruit blijkt dat haar echtgenoot moeite heeft met zijn geheugen, biedt dan ook geen enkel soelaas. De Raad wijst er verder op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn “vlucht” uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Dit geldt des te meer nu uit het feitenrelaas blijkt dat haar jongste zoon meer dan tien maanden voor haar asielaanvraag in België was aangekomen en hij reeds vier maanden voor haar asielaanvraag als vluchteling werd erkend en verzoekende partij in haar verzoekschrift dan ook nog eens aanstipt dat haar “echte vrees” pas ontstaan is nadat haar tweede zoon werd erkend als vluchteling wegens zijn bekering tot het christendom. Zij geeft in haar verzoekschrift eveneens aan dat zij en haar echtgenoot nadat zijn erkenning “definitief is geworden”, zodra dit voor hen mogelijk was, hebben besloten om dan zelf een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische autoriteiten. Het komt dan ook uiterst ongeloofwaardig over dat verzoekende partij van de oorzaak van haar “echte vrees” voor vervolging helemaal geen melding heeft gedaan tijdens haar eerste interview. Dat zij en haar echtgenoot een hoge leeftijd hebben, kan de Raad, gelet op het voorgaande, niet als verschoningsgrond aanvaarden voor deze ommissie.

2.2.6.1. Verzoekende partij legt per aanvullende nota d.d. 26 maart 2014 een kopie van een doopcertificaat neer waarin vermeld wordt dat verzoekende partij op zondag 1 december 2013 werd gedoopt. Zij licht in de nota toe dat zij op heden eveneens een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst omwille van haar bekering tot het christendom en “*de actieve beleving van haar christelijke religie*”. Verzoekende partij legt ter terechtzitting het origineel document neer.

2.2.6.2. De Raad wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat uit het neergelegde document in geen geval kan worden afgeleid dat verzoekende partij haar nieuwe religie op een “actieve wijze” zou beleven en dat de Iraanse autoriteiten dan ook nog eens op de hoogte zouden zijn van haar bekering. Desbetreffend wordt geen enkele toelichting gegeven in de aanvullende nota. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij op 28 januari 2014 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep

heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013, dat de in het attest vermelde doop plaatsvond op 1 december 2013 en dat de aanvullende nota dateert van 26 maart 2014. Nu blijkt dat verzoekende partij reeds zou zijn gedoopt – waarbij de Raad er volledigheidshalve op wenst te wijzen dat een dergelijke gebeurtenis doorgaans het resultaat is van een langdurige mentaliteitswijziging en voorbereiding – op het moment dat zij beroep heeft ingediend tegen de bestreden beslissing, komt het volgens de Raad zeer bevreemdend over dat zij pas op 26 maart 2014 melding maakt van een gebeurtenis die volgens haar als een nieuw asielmotief dient te worden beschouwd. Dat verzoekende partij om reden van haar beweerde bekering tot het christendom problemen zou vrezen bij terugkeer naar Iran kan dan ook door de Raad niet als geloofwaardig worden aangemerkt.

2.2.7. De Raad besluit uit het geheel van het bovenstaande dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij kan bijgevolg noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet worden toegekend. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 11 en stuk 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 november 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT